

Горщик золота

Жив собі посеред гір мудрий селянин, і було в нього троє синів.

Цілісінький день, від рання до смеркання, брати байдикували й тинялися без діла, а батько тяжко працював від сходу до заходу сонця. На жаль, одного дня селянин захворів. Поки він лежав у ліжку, про його землю ніхто не дбав, тому вона страшенно забур'яніла та здичавіла.

— Що ж ми робитимемо?! — скрикнув перший брат.

— Хто оброблятиме землю? — стурбовано мовив другий.

— Чим ми харчуватимемося?! — розпачливо вигукнув третій.

Селянин зібрав біля свого ліжка трьох синів і розповів їм таємницю: якось він закопав у землю горщик із золотом.

— Уважно пошукайте його на нашому полі. Скопайте кожен метр — і станете багаті!

Троє братів одразу ж вибігли надвір і заходилися копати. Вони копали, копали, ще копали, аж поки все поле не перекопали. А проте, так і не знайшли горщика із золотом.

— Ну, то посадимо трохи зернят! — запропонував другий брат.

Та й стали вони саджати, поливати та збирати вирощену пшеницю.

— Чому б нам не продати частину нашого врожаю на базарі? — запитав наймолодший.

Завдяки своїй старанності брати заробили чимало грошей. І нарешті зняли батькову науку.

— Ось чого він хотів нас навчити! Лише кропіткою працею і наполегливими зусиллями можна заробити щось цінне.

Відтоді троє братів засукали рукави й стали вправними господарями, як і їхній батько.

Кіт у чоботях

Старий мірошник залишив синам у спадок усе своє майно: старшому дістався млин, середньому — осел, а наймолодшому — лише кіт. Щойно кіт побачив, як засмутився його молодий хазяїн, заговорив людським голосом.

— Я можу зробити тебе багатим, — мовив кіт. — Повір. Ось тільки мені потрібні мішок і пара чобіт.

Отримавши те, про що просив, кіт натягнув чоботи й поклав у мішок куріпку, а затим відніс її королю і сказав, що це подарунок від його хазяїна маркіза Карабаса. Король подякував і запитав, хто його таємничий хазяїн. Кіт у чоботях декілька годин розповідав про маркізові достатки й багатства. Потім уклонився королю та пішов собі.

За кілька днів король разом із донькою вирушив на прогулянку каретою. А кіт уже чатував на них. Він зупинив карету й попросив про допомогу.

— Маркіза Карабаса пограбували й кинули у воду! Ваша величносте, чи можете ви допомогти йому й дозволити сісти до вас у карету?

Королю було цікаво познайомитися з вельможею, про якого він так багато чув, тому він залюбки погодився. Адже він не знав, що так званий маркіз — це хазяїн кота, якого той переконав стрибнути в річку. Проте «маркіз» виявився таким чарівним і загадковим, що справив на принцесу неабияке враження. Так само і юнак був зачарований вродою принцеси.

Кіт у чоботях запропонував усім повечеряти в маркізовому палаці, а тим часом підморгнув своєму збентеженому хазяїнові. Він помчав до замку страхотливого місцевого людожера, щоб потрапити туди раніше за всіх. Коли дійшов до звідного мосту, його зустріли жаским голосом. То був сам людожер!

— Хто ти? І як ти смієш заходити в мій замок? Ти заплатиш за це життям! Кіт у чоботях не злякався й зухвало відповів:

— Кажуть, ти величний чарівник, але я б'юся об заклад, що ти не здатен обернутися на щось маленьке й крихітне, як-от миша.

— Ха-ха-ха, — засміявся людожер, — та це ж дитячі забавки!

Ураз людожер обернувся на мишу. Так само швидко кіт у чоботях накинувся на нього та й з'їв одним махом.

Цієї ж миті прибула карета з королем. Кіт у чоботях кинувся її зустрічати.

— Ласкаво просимо до палацу маркіза Карабаса!

Короля приголомшила ошатність та велич замку, а ще приємно вразив молодий мірошник, у якого закохалася його донька. Тому він охоче благословив їх на шлюб.

А що кіт у чоботях? Він скинув ті незручні чоботи й відтоді день у день гараздував у замку: то згорнувшись калачиком на м'яких подушках, то смакуючи з мисок смачне молоко!